

тоя свѣтъ, не гледа да бжде въ дѣйствителность както го изисква положението му, а само и само да изглежда като да е такъвъ, не гледа да мине времето си съ полза, а да се наслаждава само, съ една рѣчь той се ползува, както може да се помисли, отъ създаденото за него положение. Колкото се отнася до останалото семейство, обрѣчено до нѣйдѣ на неизвѣстность, въспитанието му съотвѣтствува на участъта, която го очаква. По тоя начинъ всичко се развращава подъ влиянието на лошеви закони“.

Учредителното събрание прѣдприе и сполучливо довърши великото дѣло на народното обединение. Провинциитѣ на стара Франция, които постепенно бѣха присъединени, било по завоевания, било по договори, управляваха се на основание на различни условия, които се бѣха спазили до самата революция. Тѣй напримѣръ, послѣднитѣ присъединени провинции Бретань, Бургундия и Лангедокъ имаха си свѣщателни събрания, за което ги и наричаха Pays d'Etat (държави въ държавата); освенъ това тие събрания сами се различаваха както по начина на съставяването си, тѣй и по правата си. Всяка провинция имаше свои закони, свое управление, свои данъци, и тѣй сжщо както и свои обичаи, язикъ и традиции; всѣка една отъ тѣхъ образуваше едно цѣло и отъ тѣхната съвокупность произлизаше не една цѣла нация, а федерация съ монархъ на чело. „Френскитѣ провинции, пишаше Мирабо нѣколко години прѣди революция, сж въ едно разбъркано състояние, и, нека го кажемъ, почти въ враждебно, поне въ таквозъ каквото сжществуваше мѣжду малкитѣ германски държавици“. Пристѣпиха къмъ ново раздѣление на Франция, раздѣление почти геометрическо, като зеха за основание само пространството: тридесетътѣхъ и двѣ не равни по размѣръ провинции бѣха превърнати въ осемдесетъ и шестъ департамента или на такъвъ брой единици администра-